

form. Statskassen taber efter Landstingsflertallets Beregning 700,000 Kr. om Aaret, efter Finansministerens endnu langt mere. Staten bliver ikke bedre, men daarligere i Stand til ny Foretagender, som kunde give Arbejde og fremme Omsætningen eller støtte vort Erhverv; den bliver ikke bedre i Stand til at opfylde Kravene paa sociale Reformers, Tuberkulosens Bekæmpelse, Forbedring af Skolevæsenet, en rundeligere Alderdomsunderstøttelse eller Foranstaltninger imod Arbejdsløshed.

Heller ikke hjælper Skattereformen Kommunerne, skønt dette var Hovedformålet for Reedtz-Thotts Skattereform i 1897, som det ogsaa blev understreget af Venstres daværende Ordfører, den nuværende Kultusminister. Dette fastholdtes endnu i Skattekommissionens Forslag, men ved den store Vending, den store Volte i Skattelovsbehandlingen, som foregik med Estrups Indgriben 1901, ophævede man Overførelsen af de gamle Statsskatter til Kommunerne og afskrev dem for de enkelte Ejendomsbesiddere, hvilken Afskrivning kun kom Hartkornsbesidderne til gode, hvorimod Byernes Grundejere faa en ny Skat i Stedet for. Derved er Reformen bleven en Foræring til et Mindretal af Statsborgere, forudsat at de ikke have en stor Indtægt, og selv i dette Tilfælde bliver den nærmest en Foræring. Dernæst er der Tiendeloven, som yder Tiendejerne større Fordele, byder en Betingelse langt højere, end Demokratiet tidligere har tænkt sig. Den er koblet sammen med Skattelovene. Derved forstærkes disses Karakter af Godsejerlove. Bestræbelserne for at skaffe større Indtægter til Statskassen have bevirket, at pro millen samtidig er bleven forhøjet, og Følgen af alt dette er bleven, at den kommunale Skatteprocent kun har kunnet nedsættes fra 3 til $2\frac{1}{2}$ pCt., men ikke til 2 pCt. Forholdet bliver i alt væsentligt, som Indenrigsministeren udviklede i Landstinget, som da der krævedes 2 pCt. i Fjor. Herved bliver der for første Gang under Skattelovens Behandling en Skatteforhøjelse for de fleste af Arbejder- og Middelstanden i Kjøbenhavn. De fleste af disse faa større Skattebyrde end hidtil, uden at Kommunen faar en saadan Indtægt, at det nuværende finansielle Under-skud hæves. I 1900 overførtes $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften til Kommunerne. Det Medlem af Skattekommissionen, som særlig var Byernes Repræsentant, nemlig den nuværende Finansminister, afgav alligevel den Mindretalserklæring, at $\frac{7}{8}$ var for lidt,

Byerne burde efter hans Mening have hele Bygningsafgiften som Erstatning for den ny store Formue- og Indkomstkat til Staten. Kommissionens Forslag stillede dog Kjøbenhavns Kommune 1 Mill. Kr. gunstigere end de nuværende Skattelove. Den nuværende Finansminister indrømmede ved Behandlingen af Skattelovene i Fjor, at de ikke vare saa gunstige for Bykommunerne som Kommissionens Forslag, som dog ikke en Gang efter hans daværende Mening vare fuldt retfærdige, men fra i Fjor til i Aar ere de yderligere bleve væsentlig forringede. For Købstadkommunerne er der indtraadt en lignende ugunstig Forrykkelse fra Skattekommissionens Forslag i 1900 til Ventreregeringens i 1901, og derefter fra disse Forslag til de nu foreliggende, der maaske kunne betegnes som Alliancens Skattelove: Frugten af Samarbejdet mellem Venstre og Landstingets frikonservative Parti — en Frugt, som har Pletter, og hvis Pletter selve Finansministeren jo tydelig har set og erkendt, men som han ikke har formaaet at afviske.

Der vil maaske næppe for Købstadkommunerne blive Mulighed for en kommunal Skattelettelse af blot $\frac{1}{2}$ pCt., og i de fleste Tilfælde vil selv denne Mulighed ikke blive til Virkelighed, thi de fleste Købstæder have Hænderne fulde af næsten uopsættelige Arbejder og Opgaver. Men dertil kommer, at der skal indføres Skattevedtægter med langt mindre demokratisk Spillerum end det, som nu findes. Selv om visse Byraad og Sogneraad ønske de Maksimumsbestemmelser brugte, der findes i Loven — som dog ere langt snævrere end dem, Folketinget vedtog endnu i Fjor — kan det godt hælde, at de ikke faa Lov dertil; thi det er Ministeren — og for Landets Vedkommende Amtsrådet — der fastslaar Skattevedtægterne under Hensyn til, hvad Flertallet af de kommunale Raad har indstillet. Et enkelt frisindet Byraad eller Sogneraad kan meget godt ved Skattevedtægternes Udarbejdelse blive overstemt af et Flertal af mindre frisindede, og sikkert ville baade Købstadforeningen og Sogneraadforeningerne her komme til at udøve en højst uheldig Indflydelse, saaledes som de nu ere sammensatte. Efter al Sandsynlighed vil da ogsaa Arbejdernes Flertal og hele Middelstanden i Købstæderne faa en Skatteforhøjelse ligesom deres Standsfæller i Kjøbenhavn. Endvidere blive som bekendt Ligningskommissionerne i de større Byer mindre demokratisk sammensatte end nu. Ikke en Gang vort lille Ændringsforslag om, at Lignings-